

Arrest

nr. 240 961 van 15 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 30 november 2018 België binnen met een paspoort en verzoeken op 18 december 2018 om internationale bescherming. Op 30 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 1 april 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op 25 maart 1982 in San Salvador. U woonde tot aan uw vertrek in Colonia Guayacan, gelegen in de gemeente Soyapango van het departement San Salvador. U heeft in tussenpozen marketing gestudeerd aan de Universidad de El Salvador en de Universidad Politécnica. U heeft uw studies evenwel niet afgerond. Vanaf 2007 heeft u gewerkt voor R.R. Donnelley, een bedrijf dat commercieel drukwerk levert. U werkte er eerst op de dienst productie en planning en hierna ging u werken voor de verkoopdienst. In 2012 bent u gehuwd met Y. Y. G. D. C. (...). Jullie hebben samen twee minderjarige zonen, A. S. C. G. (...) en A. M. C. G. (...). In 2014 heeft uw echtgenote een opleiding voor schoonheidsspecialiste gevolgd. Datzelfde jaar opende ze informeel een schoonheidssalon in een aparte ruimte in jullie woning. In december 2017 lieten jullie verbouwwerken uitvoeren aan jullie huis. Op die manier wilden jullie voorkomen dat de bendeleden nog langer jullie dak zouden gebruiken als vluchtroute voor de politie. Ook het schoonheidssalon van uw echtgenote werd toen verbouwd. Begin 2018 hing ze aan de buitengevel nog een spandoek op en plaatste binnen en buiten een plakkaat met alle diensten die ze aanbood.

In oktober 2016 was u onderweg naar een klant voor uw werk toen uw auto werd tegengehouden door twee bendeleden van de Mara Salvatrucha (MS-13). Eén van hen was gewapend en gebood u uit te stappen. Ze brachten u naar een steegje waar nog vijf of zes personen stonden. De mannen stelden u allerlei vragen en wilden uw identiteitskaart zien. Hierna spraken ze enige tijd aan de telefoon. U denkt dat ze wilden nagaan of u effectief woonachtig bent in Colonia Guayacan, waar de Mara Salvatrucha eveneens aanwezig is. Enkele minuten later kwam één van hen terug en gebood aan de anderen om uw portefeuille, gsm en autosleutels terug te geven. U mocht gaan. Ze hadden wel foto's gemaakt van uw identiteitskaart en zeiden dat als u iets zou zeggen over wat er was gebeurd, ze u zouden vinden en doden. U gaf aan dat u geluk had dat de Mara 13 ook in uw wijk aanwezig is daar de bendeleden u anders die dag hadden vermoord. U bracht uw werkgever op de hoogte van de confrontatie met de MS-13. Hij vroeg u een overzicht te maken van alle klanten die in risicogebied wonen en zei dat die niet meer bezocht moesten worden. Twee maanden later kreeg u de kans om een klantenportefeuille in de westelijke zone over te nemen, waar er minder aanwezigheid is van de bendes.

Om veiligheidsredenen moesten jullie steeds privévervoer regelen om A. (...) naar de middelbare school te voeren. Een vriend van uw zoon werd door de Mara 18 vermoord toen hij van de publieke bus was afgestapt. Uw zonen zijn in januari 2018 beginnen voetballen in het sportcomplex van Colonia Guayacan. Bendeleden van de MS-13 zochten toenadering tot de jongens die daar speelden met het oog op rekrutering. Ze hadden ook aan uw zoon A. (...) gevraagd of hij voor hun ploeg wilde spelen. U en uw vrouw besloten in april 2018 – tegen de zin van uw zoon – om hem weg te houden van de voetbaltrainingen. In juni 2018 werd A. (...) buiten voor jullie woning door een bendelid benaderd. Hij zei aan uw zoon dat hij zijn haar anders moest laten knippen. U zorgde er op uw werk voor dat u wat minder vaak onderweg was en op die manier vaker thuis kon zijn. In juni 2018 besloot u de voetbalploeg van uw zoon mee te trainen opdat hij terug kon spelen.

In 2016 werden u en andere inwoners van uw buurt die een auto hadden, door de MS-13 samengeroepen in het gemeenschapshuis. Er werd gezegd dat jullie vanaf dan elke maand 10 dollar moesten betalen aan de bende om jullie auto in de parking te mogen zetten, wat u ook deed. Op het einde van de maand kwam er altijd iemand langs om het geld te innen. Op 4 mei 2018 kwam u terug van uw werk en was u uw auto aan het parkeren toen een bendelid met de bijnaam 'Demo', een neef van een vriend van u, u benaderde en eiste dat u vanaf dan elke vijftiende van de maand 100 dollar zou betalen aan de MS-13, dit voor het schoonheidssalon van uw echtgenote. U kon niet anders dan ermee in te stemmen. Op 12 oktober 2018 kwamen er twee jongeren naar het schoonheidssalon van uw vrouw. Ze zeiden dat hun baas hen had gestuurd en dat jullie in november en december nog eens 150 dollar extra moesten betalen, bovenop de 100 dollar. Jullie waren bang dat het niet bij twee maanden zou blijven en dat ze vanaf dan 250 dollar zouden blijven vragen. Na het bezoek van de jongens, zochten jullie informatie op over welke opties jullie hadden om zich buiten El Salvador te vestigen. Op 30 oktober 2018 gaf u officieel uw ontslag op uw werk. Op 15 november kwam er een bendelid de renta innen. Jullie betaalden enkel de afgesproken 100 dollar. De man nam de enveloppe met het geld aan zonder het na te tellen, en ging weg. Op 21 november waren u, uw vrouw en jongste zoon de vliegtickets naar België gaan kopen. Die avond klopten er twee bendeleden aan, één van hen was 'Demo'. Ze vroegen waarom dat extra geld niet in de enveloppe zat en zeiden dat u een maand van tevoren was verwittigd. U legde uit dat het schoonheidssalon niet goed draaide en dat u het geld niet had. Demo zei dreigend dat u moest betalen, dat u hiervan op voorhand op de hoogte werd gebracht en dat het geld hen toebehoorde. U vroeg tijd om het geld bijeen te zoeken. Het ander bendelid haalde een

pistool boven, zei dat u drie dagen de tijd kreeg om het geld neer te tellen en dat als u tegen dan het geld niet had, hij een aanslag zou plegen op het leven van u en uw familieleden. Op 24 november 2018 kwam een bendelid naar jullie woning en betaalden jullie de 150 dollar. Op 26 november 2018 hebben jullie klacht ingediend bij de politie om bij een eventuele terugkeer naar El Salvador een bewijs te hebben dat jullie werden bedreigd.

U, uw vrouw en kinderen zijn op 29 november 2018 via een transit in Spanje naar België gevlogen. Jullie dienden hier op 18 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U vernam van de echtgenoot van uw schoonmoeder dat een bendelid met de naam Don Alfredo had laten weten dat hij jullie huis wilde huren, hoewel niemand wist dat jullie waren vertrokken. U denkt dat de bende er misschien op aanstuurde dat jullie zouden vertrekken. Bij een terugkeer vreest u wraak van de MS-13 omdat jullie El Salvador hebben verlaten, niet meer hebben betaald en informatie hebben doorgegeven over hen. Ook uw echtgenote gaf aan dat eens je bent vertrokken uit je Colonia, je er niet naar kan terugkeren.

In augustus 2019 verlieten uw twee zussen L. V. G. (...) en K. E. G. G. (...), samen met hun kinderen en met de moeder van uw echtgenote R. L. F. D. P. (...), haar stiefvader U. P. V. (...) en minderjarige broer, eveneens El Salvador omwille van problemen met de bendes.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw echtgenote volgende documenten neer: de paspoorten van u, uw vrouw en uw kinderen; de identiteitskaarten van u en uw vrouw; de geboorteaktes van u, uw vrouw en twee zonen; de huwelijksakte van u en uw vrouw; schooldocumenten van uw zonen; een attest van uw werkgever R.R. Donnelley (d.d. 16/10/2018); het diploma dat uw echtgenote heeft gekregen na beëindiging van een opleiding schoonheidsspecialiste (d.d. 01/08/2014); het certificaat dat uw vrouw heeft gekregen na beëindiging van een kappersopleiding (d.d. 17/02/2018); foto's van jullie woning in Colonia Guayacan; foto's van het beautysalon van uw echtgenote; een elektriciteitsfactuur van oktober – november 2018; de klacht die jullie hebben neergelegd bij de politie omwille van de afpersing (d.d. 26/11/2018); jullie vliegtickets; een krantenartikel over F. S. (...), een vriend van uw zoon die onderweg naar huis door de M-18 werd gedood omdat hij in Colonia Guayacan woonde waar een rivaliserende bende de controle heeft (d.d. 27/10/2017); en een krantenartikel over afpersing door de bendes en de eis om meer te betalen in december (d.d. 23/12/2018). Op 10 oktober 2019 maakte jullie advocate nog schriftelijke opmerkingen over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Volgens uw verklaringen moesten u en andere inwoners van de Colonia sinds 2016 maandelijks 10 dollar betalen aan de MS-13 om jullie wagens te mogen parkeren (CGVS 18/22724, p.17), een problematiek van louter gemeenschappelijke aard. Voorts meende u dat jullie sinds mei 2018 werden afgeperst door de MS-13 omdat jullie huis sinds de verbouwingen in december 2017 niet langer als vluchtroute kon worden gebruikt door de bende en omdat er na de bouwwerken meer aandacht werd gevestigd op het schoonheidssalon van uw echtgenote (CGVS 18/22724, p.12-13 en p.16-17). Dat de bende het jullie kwalijk nam dat jullie jullie huis beter hadden afgeschermd (CGVS 18/22724, p.16-17), is evenwel een louter vermoeden van u en uw echtgenote, niet gebaseerd op enig objectief element. Immers, gevraagd of de bende u of iemand van uw familie ooit heeft aangesproken over de verbouwingen aan jullie huis en de gevolgen daarvan voor hen, antwoordde u negatief (CGVS, p.18). Om de verbouwingswerken aan jullie huis en het schoonheidssalon aan te tonen, legden jullie vijf foto's neer, één van een paspop, haaraccessoires en kledij, één van een wasbak, één van een make-up tafel met spiegel, één van ramen afgebakend met tralies en één van de opening in jullie huis die zou zijn afgesloten (zie stuk 12). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat deze foto's geenszins bewijzen dat het jullie huis en schoonheidssalon betreft, noch blijkt eruit dat er werken werden uitgevoerd in december 2017. Aldus blijft jullie verklaring dat in december 2017 de vluchtroute voor de bende werd afgesloten en het schoonheidssalon werd uitgebreid en zichtbaarder werd – de beweerde aanleiding voor het vragen van 100 dollar renta – een louter blote bewering.

Verder meende u dat twee jongens op 12 oktober 2018 aan uw vrouw hadden gezegd dat jullie in november en december 2018 nog eens 150 dollar extra dienden te betalen, bovenop de 100 dollar die jullie al betaalden (CGVS 18/22724, p.12 en p.19). Het is evenwel bedenkelijk dat jullie op 15 november 2018, de dag dat de renta maandelijks werd geïnd, het risico hadden genomen om 100 dollar te betalen in de plaats van de 250 dollar die een maand eerder was gevraagd door de jongens (CGVS 18/22724, p.13 en p.20-21). Jullie hadden al in oktober 2018 besloten om El Salvador te verlaten (CGVS 18/22724, p.12-13). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u goed geld verdiende in El Salvador. U had een salaris van tussen de 1.500 en 2.000 dollar en u zou een ontslagpremie krijgen van 6.000 dollar (CGVS 18/22724, p.6 en p.11). Uw echtgenote verdiende ongeveer 150 à 200 dollar per maand met haar werk als schoonheidsspecialiste (CGVS 18/22724B, p.10). Jullie hadden dus wel degelijk 250 dollar kunnen betalen in november, wat u bovendien beaamde en ook blijkt uit het feit dat u op 24 november de overige 150 dollar heeft betaald (CGVS 18/22724, p.22 en p.26). Het is dan ook weinig aannemelijk dat jullie op 15 november 2018, een maand nadat jullie was gezegd geweest dat jullie 150 dollar extra moesten neertellen, nog het risico zouden nemen om de MS-13 niet te gehoorzamen met alle gevolgen van dien. U verklaarde bovendien zelf dat als het over zaken van de bendes gaat, je gewoon moet luisteren, dat als ze zeggen dat je moet betalen, je ook effectief moet betalen (CGVS, p.20). Dat u, met die kennis, dan toch anders zou hebben gehandeld, is weinig geloofwaardig.

Gevraagd waarom jullie op 15 november 2018 maar 100 dollar hadden betaald, repliceerde u dat de jongens die op 12 oktober 2018 naar het schoonheidssalon van uw echtgenote waren gekomen om de 150 dollar extra te eisen, erg jong waren en jullie dachten dat zijzelf misschien dat geld wilden en niet de leiders (CGVS 18/22724, p.21). Ook uw echtgenote haalde aan dat jullie dachten dat de jongeren logen (CGVS 18/22724B, p.9-10). Nochtans had u verklaard dat zij aan uw vrouw hadden gezegd dat hun baas hen had gestuurd (CGVS 18/22724, p.19). Ter verduidelijking gevraagd of u en uw vrouw er in oktober 2018 aldus niet zeker van waren of die 150 dollar wel echt betaald zou moeten worden, repliceerde u dat jongeren in de Colonia mensen lastigvallen, chanteren en geld vragen omdat de leiders hen veel macht geven maar ook dingen doen waarvoor ze geen bevel hebben gekregen van de bendeleiders (CGVS 18/22724, p.21). Aldus gevraagd of jullie op 15 november maar 100 dollar hebben

betaald met het idee dat het gewenste bedrag nog steeds 100 dollar was en geen 250 dollar, beaamde u dat (CGVS 18/22724, p.21). U erop gewezen dat u wel direct na de vraag om 150 dollar extra te betalen, had besloten om uw ontslag in te dienen en het land te verlaten, wat in strijd is met uw verklaring de verhoging niet echt serieus te nemen, kwam u niet verder dan te beamen dat u en uw echtgenote toen inderdaad al hadden gesproken over een vertrek uit El Salvador (CGVS 18/22724, p.21), wat geenszins een afdoende uitleg is voor voornoemde incoherentie. Uw tegenstrijdige reactie ten aanzien van de tijdelijke verhoging van de renta, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan.

Verder dient er gewezen te worden op tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de klacht die u heeft ingediend bij de politie (zie stuk 14). Zo verklaarde u dat u en uw familie klacht zijn gaan indienen op 26 november 2018, waar in de klacht zelf staat te lezen dat jullie zich op 22 november 2018 hebben aangemeld op het politiekantoor en dat het attest werd uitgeschreven op 26 november 2018. U hierop gewezen, stelde u dat het een fout moet zijn daar jullie de 26ste naar de politie zijn gegaan (CGV 18/22724, p.23). Het is evenwel bedenkelijk dat er zo een fout zou worden gemaakt. Bovendien wordt in het attest aangegeven dat 22 november 2018 een woensdag was, waar het in feite die dag een donderdag was. Verder staat er in de aangifte te lezen dat de bende had gezegd dat u moest betalen of binnen de vijf dagen uw woning moest verlaten, iets dat u, noch uw echtgenote, ooit hebben aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud. U hierop gewezen, repliceerde u dat dat daar inderdaad staat geschreven maar dat u dat helemaal niet had gezegd aan de politie. U meende dat de politie zei dat dat erin moest staan om jullie zaak geloofwaardiger te maken, daar het de normale gang van zaken is dat als mensen worden afgeperst, ze hun huis moeten verlaten of hun zaak moeten sluiten (CGVS 18/22724, p.24). Het is evenwel niet aannemelijk dat de politie op eigen initiatief leugens in uw verklaring zou zetten om uw zaak sterker te maken. Deze incoherenties en uw bedenkelijke uitleg daarover, ondermijnen verder de authenticiteit van het document en de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten slotte dient er nog opgemerkt te worden dat het vragen oproept dat u in El Salvador niet had verteld aan uw zussen waarom jullie wilden vertrekken (CGVS 18/22724, p.25). Gevraagd waarom u er toen niets over had gezegd, gaf u als uitleg dat de periode tussen uw problemen en jullie vertrek zeer kort was, zijnde oktober en november, en dat jullie hen en jullie moeder niet ongerust wilde maken (CGVS 18/22724, p.25). U stelde dat jullie pas alles hebben verteld toen jullie hier in België waren (CGVS 18/22724, p.25). Het is evenwel bedenkelijk dat u deze – naar eigen zeggen – zeer ernstige problemen met de MS-13, niet zou hebben willen/kunnen delen met uw familie die in dezelfde wijk als jullie woonden. Het geheel van bovenstaande verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie directe vluchtaanleiding.

Wat betreft de verklaring van u en uw echtgenote dat jullie huis soms als vluchtroute werd gebruikt door bendeleden, met name dat ze over jullie dak liepen en een keer jullie huis binnenkwamen om de politie te ontvluchten, evenals de verklaring van uw echtgenote dat zij en jullie jongste zoon eens getuige waren geweest van een schietincident (CGVS 18/22724, p.16 en CGVS 18/22724B, p.4 en p.12-13), dient te worden opgemerkt dat deze feiten niet ernstig genoeg zijn om er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden.

Over uw confrontatie met bendeleden van de MS-13 in oktober 2016 (CGVS 18/22724, p.5-7), kan hetzelfde worden gezegd. Het betreft immers een eenmalig incident waarbij de bendeleden u na identificatie van uw persoon en woonplaats weer lieten gaan (CGVS 18/22724, p.6-7). Uit niets blijkt dat u later nog gevolgen heeft ondervonden ten gevolge van deze confrontatie jaren geleden. Daarenboven stelde u dat uw werkgever naar aanleiding van dit ongelukkig treffen, veiligheidsmaatregelen had genomen voor u en de andere werknemers van het bedrijf en dat u twee maanden later werd tewerkgesteld in een landelijke en veiligere zone in El Salvador (CGVS 18/22724, p.7).

Wat betreft de vrees van u en uw echtgenote dat uw zoon – al dan niet via zijn voetbalploeg – zou worden gerekruteerd door de bende MS-13 (CGVS 18/22724, p.12-15 en CGVS 18/22724B, p.8 en p.12), dient er opgemerkt te worden dat deze vrees puur hypothetisch blijft. U stelde dat bendeleden toenadering zochten tot de jonge voetballers en dat een bendelid eens aan A. (...) had gevraagd of hij mee wilde voetballen in hun ploeg, wat hij niet heeft gedaan (CGVS 18/22724, p.13). U zorgde er dan voor dat u uw zoon in het oog kon houden door zijn voetbalploeg mee te trainen (CGVS 18/22724, p.14). Gevraagd of hij, nadat hij terug mocht voetballen van u en uw vrouw, nog problemen heeft gehad in de ploeg, antwoordde u negatief (CGVS 18/22724, p.15). Gevraagd of A. (...) interesse toonde in de bendes, antwoordden u en uw vrouw eveneens negatief (CGVS 18/22724, p.15 en CGVS 18/22724B, p.12). Gevraagd of uw zoon nog andere problemen heeft gekend in El Salvador, behalve de eenmalige

opmerking van een bendelid over zijn kapsel in juni 2018 (CGVS 18/22724, p.12-14 en CGVS 18/22724B, p.8 en p.11-12), antwoordde u opnieuw van niet (CGVS 18/22724, p.15). Uit niets blijkt dan ook dat A. (...) effectief zou worden gevisieerd door de MS-13 voor rekrutering.

Wat betreft jullie verklaring dat jullie oudste zoon A. (...) naar de middelbare school moest gaan met privévervoer om te vermijden dat hij onderweg problemen zou krijgen met de bendes daar hij in een andere zone gepercipieerd kon worden als behorende tot een vijandige bende (CGVS 18/22724, p.15-16 en CGVS 18/22724B, p.8 en p.12), dient opgemerkt te worden dat het feit dat jullie een dergelijke maatregel moesten nemen, eveneens onvoldoende is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden.

U en uw echtgenote verklaarden verder nog dat jullie bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vrezden door criminele bendes te worden gevisieerd omdat jullie jullie Colonia en El Salvador hebben verlaten (CGVS 18/22724, p.25-26 en CGVS 18/22724B, p.12).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebben jullie in concreto aannemelijk gemaakt dat er in jullie hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van jullie verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Jullie verwezen enkel naar een hypothetische angst dat jullie bij een terugkeer zal worden verweten dat jullie de Colonia hebben verlaten en informatie over de bendes hebben doorgegeven (CGVS 18/22724, p.25-26 en CGVS 18/22724B, p.12). Gevraagd of de bende na jullie vertrek nog iets van zich heeft laten horen via uw familie of de bureu, antwoordde u negatief om hieraan toe te voegen dat de man van uw schoonmoeder u heeft gezegd dat er een zekere Don Alfredo die aan de MS-13 is verbonden, heeft aangegeven dat hij jullie huis wilde huren (CGVS 18/22724, p.23). Gevraagd wat de link is met uw problemen, repliceerde u dat jullie stiekem waren vertrokken, dat niemand ervan wist en dat het aldus vreemd is dat die persoon een week later zei dat hij jullie huis wilde huren (CGVS 18/22724, p.24). Ter verduidelijking gevraagd wat u daarmee wil zeggen, repliceerde u dat ze misschien wilden dat jullie zouden vertrekken of het schoonheidssalon zouden sluiten (CGVS 18/22724, p.24). Uw verklaringen bleven evenwel te vaag om enig verband met uw genoemde problemen aannemelijk te maken. Bovendien stelde u zelf dat eerst uw schoonmoeder in jullie huis is ingetrokken en daarna iemand anders (CGVS 18/22724, p.24). Jullie hebben voornoemde vrees aldus niet geconcretiseerd.

Jullie hebben derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat jullie bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van jullie verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door jullie neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, huwelijksakte, de schooldocumenten van jullie zonen, de diploma's van uw echtgenote, het attest van uw werkgever R.R. Donnelley en jullie vliegtickets, bevatten

enkel identiteitsgegevens en informatie over de studies van uw vrouw, zonen, over uw werk en jullie reisweg, elementen die hier niet ter discussie staan. De elektriciteitsfactuur van oktober – november 2018 legde u neer om uw adres voor vertrek aan te tonen (CGVS 18/22724, p.25), hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat de factuur niet op jullie naam staat maar op die van een zekere V. R. C. D. C. (...) (zie stuk 13). Hoe dan ook, het document is geen bewijs voor jullie vluchtmotieven. Wat betreft het krantenartikel over F. (...), een vriend van uw zoon die onderweg naar huis door de M-18 werd gedood omdat hij in Colonia Guayacan woonde waar een rivaliserende bende de controle heeft (CGVS 18/22724, p.16 en CGVS 18/22724B, p.8), dient er opgemerkt te worden dat – hoe betreurenswaardig ook – het incident geen verband houdt met jullie persoonlijke problemen met de MS-13. Hetzelfde kan worden gezegd over het krantenartikel over afpersing door de bendes en de eis om meer te betalen in december. U stelde zelf deze artikelen enkel neer te leggen omdat ze gaan over zaken die vergelijkbaar zijn met die van jullie (CGVS 18/22724, p.3). Het begeleidend schrijven van uw advocate bevat ten slotte een samenvatting van jullie relaas en informatie over de algemene situatie in El Salvador die niet van dien aard is om bovenstaande beoordeling te wijzigen.

Wat betreft de verzoeken om internationale bescherming van uw twee zussen, dient er volledigheidshalve opgemerkt te worden dat deze eveneens werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die wordt genomen ten aanzien van verzoekster – i. e. de echtgenote van verzoeker –, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op 13 mei 1985 in San Salvador. U woonde tot aan uw vertrek in Colonia Guayacan, gelegen in de gemeente Soyapango van het departement San Salvador. In 2012 bent u gehuwd met R. M. C. G. (...). Jullie hebben samen twee minderjarige zonen, A. S. C. G. (...) en A. M. C. G. (...). In 2014 heeft u een opleiding voor schoonheidsspecialiste gevolgd. Datzelfde jaar opende u in september informeel een schoonheidssalon in een aparte ruimte in jullie woning. In december 2017 lieten jullie verbouwingswerken uitvoeren aan jullie huis. Op die manier wilden jullie voorkomen dat de bendeleden nog langer jullie dak zouden gebruiken als vluchtroute voor de politie. Ook het schoonheidssalon werd toen verbouwd. Begin 2018 hingen jullie aan de buitengevel nog een spandoek op en maakte u reclame voor de diensten die u aanbood.

Om veiligheidsredenen moesten jullie steeds privévervoer regelen om A. (...) naar de middelbare school te voeren. Een vriend van uw zoon, F. (...) genaamd, werd door de Mara 18 vermoord toen hij van de publieke bus was afgestapt. Uw zonen zijn begin 2018 beginnen voetballen in het sportcomplex van Colonia Guayacan. Bendeleden van de Mara Salvatrucha (MS-13) vroegen aan uw oudste zoon A. (...) of hij voor hun ploeg wilde komen spelen. U en uw echtgenoot besloten in april 2018 – tegen de zin van uw zoon – om hem weg te houden van de voetbaltrainingen om problemen te vermijden. In juni 2018 is uw man het jeugdteam mee beginnen coachen opdat uw zoon terug kon gaan voetballen. Nog in juni 2018 werd A. (...) buiten voor jullie woning door een bendelid benaderd. Hij zei aan uw zoon dat hij zijn haar moest laten knippen zoals het haar van de bendeleden.

Sinds twee jaar moesten jullie elke maand 10 dollar betalen aan de MS-13 voor de parkeerplaats van jullie auto. De eerste week van mei 2018 zei een bendelid aan uw man dat hij elke maand 100 dollar moest betalen aan de MS-13, dit voor uw schoonheidssalon. Hij kon niet anders dan ermee in te stemmen. Op 12 oktober 2018 kwamen er twee jongeren naar uw schoonheidssalon. U dacht dat ze hun haar wilden laten knippen maar ze gaven direct aan dat ze niet daarvoor waren gekomen. Ze zeiden dat jullie in november en december nog eens 150 dollar extra moesten betalen, bovenop de 100 dollar. U en uw man overlegden en besloten niet meer geld te betalen en te bekijken welke mogelijkheden er waren om jullie buiten El Salvador te vestigen. Op 15 november 2018 betaalden jullie enkel de afgesproken 100 dollar. Op 21 november waren jullie de vliegtickets naar België gaan kopen. Die avond kwamen er bendeleden langs jullie huis. Ze vroegen aan uw man waarom jullie de 150 dollar extra niet hadden betaald en eisten dat jullie alsnog zouden betalen. Ze dreigden ermee jullie te doden

als jullie niet binnen de drie dagen het geld zouden neertellen. Op 24 november 2018 kwam een bendelid naar jullie woning en betaalden jullie de 150 dollar. Op 26 november 2018 hebben jullie klacht ingediend bij de politie om bij een eventuele terugkeer naar El Salvador een bewijs te hebben dat jullie werden bedreigd.

U, uw echtgenoot en kinderen zijn op 29 november 2018 via een transit in Spanje naar België gevlogen. Jullie dienden hier op 18 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer vreest u wraak van de MS-13 omdat jullie El Salvador hebben verlaten en niet meer hebben betaald. U vreest tevens dat uw oudste zoon zal worden gerekruteerd door de bendes en u wees erop dat uw jongste zoon bang is sinds jullie getuigen waren geweest van een schietincident toen u hem was gaan ophalen van school.

In augustus 2019 verlieten uw twee schoonzussen L. V. G. (...) en K. E. G. G. (...), samen met hun kinderen en met uw moeder R. L. F. D. P. (...), stiefvader U. P. V. (...) en minderjarige broer, eveneens El Salvador omwille van problemen met de bendes.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw echtgenoot volgende documenten neer: de paspoorten van u, uw man en uw kinderen; de identiteitskaarten van u en uw man; de geboorteaktes van u, uw echtgenoot en twee zonen; de huwelijksakte van u en uw man; schooldocumenten van uw zonen; een attest van de werkgever van uw man, R.R. Donnelley (d.d. 16/10/2018); het diploma dat u heeft gekregen na beëindiging van uw opleiding schoonheidsspecialiste (d.d. 01/08/2014); het certificaat dat u heeft gekregen na beëindiging van uw kappersopleiding (d.d. 17/02/2018); foto's van jullie woning in Colonia Guayacan; foto's van uw beautysalon; een elektriciteitsfactuur van oktober – november 2018; jullie vliegtickets; een krantenartikel over F. S. (...), een vriend van uw zoon die onderweg naar huis door de M-18 werd gedood omdat hij in Colonia Guayacan woonde waar een rivaliserende bende de controle heeft (d.d. 27/10/2017); en één over afpersing door de bendes en de eis om meer te betalen in december (d.d. 23/12/2018). Op 10 oktober 2019 maakte jullie advocate nog schriftelijke opmerkingen over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U en uw partner R. M. C. G. (...) baseren zich voor jullie verzoek om internationale bescherming op dezelfde elementen. Zijn verzoek werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van volgende redenen:
"(...)"

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een korte uiteenzetting over de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en over de bewijslast in asielzaken, laten verzoekende partijen gelden dat de redenering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen onredelijk is en niet gevolgd kan worden.

Zij laten het volgende gelden met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus:

“Verwerende partij weerhoudt lastens verzoekers volgende elementen:

A. Eerste asielmotief: problemen in hoofde van de minderjarige zoon A. (...) op school en op de voetbal

Verzoekers hun oudste zoon van twaalf liep school in een andere colonia.

Hij ondervond problemen op de middelbare school toen hij ervan werd beschuldigd lid te zijn van een bende.

Verwerende partij gaat echter niet dieper in op dit thema. Het blijft slechts bij een korte bevraging zonder meer.

Dit druist in tegen de kernopdracht van verwerende partij om een gedegen onderzoek te voeren naar de ingeroepen asielmotieven.

Verwerende partij heeft nochtans een onderzoeksbevoegdheid ten gronde, maar heeft in casu nagelaten om verzoekers te horen over specifieke aspecten die uitermate relevant zijn voor hun asielrelaas. Het is aan de verwerende partij om de vraagstelling te bepalen. Deze was niet afdoend, noch exhaustief op velen punten.

Het vervoer naar school gebeurde per taxi omwille van het alomtegenwoordig bendegegeweld n het risico dat hij omwille van de locatie in een andere colonie, kon beschouwd worden als aanhanger van een rivaliserende bende.

Daarnaast werd A. (...) benaderd door de bende MS 13 tijdens de voetbaltraining in de colonia.

Het is een algemeen bekend gegeven dat de bendeleden de voetbalclubs aanwenden om jongeren te rekruteren.

De bendeleden spraken A. (...) aan, vroegen hem om zijn haar anders te knippen. Op een bepaalde dag kwam hij thuis met een bloedneus. De jongen vertelde zijn ouders toen dat hij gevallen was, hetgeen verzoekers altijd geloofd hebben. Echter vertelde hij recent in België dat de kwetsuur het gevolg was van een vechtpartij waarbij bendeleden betrokken waren. A. (...) wilde zijn ouders dit niet meedelen nu zij hem een tijd lang van de voetbal weghielden, en hij zijn hobby niet meer kon uitoefenen, waarmee hij niet opgezet was.

Verzoeker verzocht zijn werkgever om andere werkuren/ dagen teneinde zelf training te kunnen geven - verzoeker speelde zelf voetbal en vond op die manier werk - gehoorverslag 5/25 onderaan) en zo zijn zoon in de mate van het mogelijke te kunnen "bufferen" tegen de bendeleden die er rond hingen.

In Soyapango verdwijnen bijzonder veel jongeren. In het persartikel door verzoekers gevoegd onder stuk 4, blijkt dat Soyapango op de tweede plaats eindigt bovenaan de lijst van meest vermiste jongeren in het land

Het betreft hier zonder meer een risicozone, waar de bende het publieke leven in haar greep houdt. De problematiek van de rekrutering van jongeren is bijzonder goed gekend, en wordt in alle voormelde bronnen bevestigd. Bijgevolg is geen sprake van een hypothetische vrees dan wel van een reële vrees in hoofde van verzoekers dat hun zoon zou worden ingelijfd, of zou verdwijnen in geval van weigering, (stuk 4)

B. Tweede asielmotief: de professionele activiteiten van verzoekers leiden tot herhaalde problemen met bendeleden

Verwerende partij twijfelt aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers aangaande de afpersing door bendeleden

Onterecht.

In het bijzonder verwijst verwerende partij naar het feit dat verzoekers niet geloofden dat de twee jonge jongens effectief in opdracht van de bende 150 dollar extra renta kwamen innen, maar dat zij in oktober wel besloten hadden om het land te verlaten. Verwerende partij stelt de zaken onjuist voor.

Verzoekers kregen immers bezoek van de jongens op 12 oktober 2018

Drie dagen later, op 15 oktober 2018 kwam de bende het geld dat betaald diende te worden sinds mei 18, namelijk 100 dollar voor het kapsalon, zoals altijd innen.

Diezelfde dag, en dus niet de dag dat de jongens langskwamen, informeerde verzoeker bij zijn werkgever naar de liquidatiepremie die hij zou kunnen opstrijken mocht hij ontslag indienen.

Pas op 30 oktober diende verzoeker zijn ontslag daadwerkelijk in!

Het hoeft niet te verbazen dat verzoekers ingevolge de start van problemen in 2016, en de toename aan problemen sinds begin 2018 ingevolge de verbouwingen aan het schoonheidssalon van verzoekster en de benadering van hun zoon door de bende, vreesden dat zij alleen maar dieper en dieper in het moeras zouden wegzinken en geen andere uitweg meer zagen dan El Salvador te verlaten.

Toen de bendeleden op 15 november langskwamen om 250 dollar te innen, gaven verzoekers 100 dollar mee, en niet de gevraagde 250 dollar, nu zij niet over het nodige geld thuis beschikten.

Verzoekers hebben hun land verlaten omwille van veelvuldige problemen en de vrees om door de bende MS13 niet langer met rust te zullen worden gelaten.

De opgeworpen problemen dienen in hun onderlinge samenhang evenals in samenhang met het profiel van verzoekers bekeken te worden teneinde het gegrond karakter van de vrees in hoofde van verzoekers voor vervolging, te kunnen beoordelen op een adequate wijze.

Verzoekers dienden klacht in bij de politie voor hun vertrek, bij wijze van voorzorgsmaatregel gesteld dat zij ooit zouden moeten terugkeren. Verzoeker lichtte tijdens het gehoor toe dat de politie bepaalde zaken (die an sich wel waarheidsgetrouw zijn) wenste te vermelden om de klacht kracht bij te zetten. Hoewel de informatie met name dat in geval van niet betaling, bendeleden dreigen met een uithuiszetting, beantwoordt aan de realiteit, hadden verzoekers dit niet expliciet verteld tijdens hun gehoor. Zij hebben dit eerlijk meegedeeld tijdens hun gehoor.

Verzoekers wilden hun familie niet verontrusten over de problemen die zij kenden, hetgeen verwerende partij een doorn in het oog is. De moeder kampt met gezondheidsproblemen en zij wilden haar niet nodeloos nog meer verontrusten. Het thema van afpersing door een bende is bovendien een zeer delicaat thema, dat niet zonder meer met familie en derden gedeeld wordt nu zij dan op hun beurt riskeren betrokken te raken indien er ooit informatie zou lekken.

Verwerende partij analyseert de onderscheiden aangekaarte problemen van verzoekers onterecht als individuele "incidenten", doch laat verkeerdelijk na de onderlinge samenhang ervan en de gevolgen daarvan in acht te nemen.

De verschillende problemen die verzoekers gekend hebben en de risico's waaraan zij zich dagelijks blootstelden, dienen in hun onderlinge samenhang beoordeeld te worden.

Verwerende partij gaat voorbij aan het specifiek profiel van verzoeker als verkoper met een portefeuille klanten uit verschillende Colonias evenals aan het profiel van verzoekster als handelaar

Verzoeker was sinds 2016 tewerkgesteld als verkoper bij een drukkerij. Hij brengt daarvan de bewijzen bij.

Iedere verkoper had een portfolio van een 125 à 150 klanten (privé en overheid) (gehoorverslag 6/27)

Verzoeker kreeg problemen met de bende MS 13 tijdens één van zijn klantenbezoeken in 2016, en werd nadien door zijn werkgever getransfereerd naar een minder stedelijke en gewelddadige zone.

Ook hiervan brengt verzoeker bewijzen bij. Voormeld probleem van verzoeker wordt evenmin door verwerende partij betwist.

Echter is het een algemeen bekend gegeven dat geen enkele zone in El Salvador van bendegegeweld gespaard blijft. De COI focus inzake van het CGVS is duidelijk, het bendegegeweld maakt zijn opmars ook in landelijke zones.

Het beroep van verzoeker houdt bijgevolg a priori een zeer groot risico in op afpersing en problemen met bendes.

Ook zijn echtgenote behoort tot een van de risicogroepen in El Salvador. Het is algemeen bekend dat handelaars in het bijzonder afgeperst worden door bendes.

Dit overkwam verzoekster, nadat zij verbouwingen aan haar salon hadden besloten uit te voeren in december 2017 aangezien er toen reeds verbouwingen plaatsvonden om het huis te vrijwaren voor bendes die het gebruikten als ontsnappingsroute (stuk 3).

Hierdoor was vanaf 2018 het salon voor de buitenwereld zichtbaarder, onder meer dankzij een etalage met mannequinpop en een spandoek buiten aan de muur. Dit was niet het geval voordien zodat er zich toen ook geen problemen stelden.

Verzoekers hun verbouwingen werden initieel ingegeven door het feit dat hun huis gebruikt werd als ontsnappingsroute voor de bendeleden via het dak. Verzoekers legden dit in detail uit tijdens het gehoor, en dit wordt ook nergens betwist door verwerende partij

Verwerende partij stelt dat het uitbaten van het salon door verzoekster niet afdoende is bewezen.

Deze handelwijze is niet ernstig

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik besloten tot enige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster, zodat deze als coherent dienen beschouwd te worden.

Bovendien brengt verzoekster bewijzen bij waaruit blijkt dat zij geschoold is als schoonheidsspecialiste

Verzoekers brachten tevens foto's bij die hun relaas ondersteunen.

Inmiddels vonden verzoekers nog een aantal foto's terug, waarop hun huis voor en na de verbouwing te zien is, evenals een foto waarop verzoekster staat afgebeeld terwijl zij aan het werk is (stuk 3)

In het licht van de voorliggende stukken en de coherente verklaringen in detail kan verwerende partij onmogelijk besluiten tot "een louter blote bewering".

C. Derde asielmotief: Onttrekking aan de autoriteit van de bende MS 13 door uit de colonia weg te gaan.

Verzoekers hebben gans hun leven gewoond in dezelfde Colonia.

Een terugkeer naar de Colonia zou de bende MS 13 meteen "ter ore komen" en verzoekers in een levensbedreigende situatie plaatsen.

Het vertrek uit de Colonia van een gezin inzonderheid wanneer deze reeds in het vizier liepen van de bende aan de macht in de colonia, wordt automatisch als een daad van verzet wordt beschouwd, en betekent een vernedering voor de bende die er de controle heeft.

Het bendegeweld is ruim verspreid in El Salvador, zowel in de stad als het platteland, zodat er geen veilig alternatief is. De bendeleden communiceren met mekaar en weten steeds de achtergrond van de persoon in kwestie te traceren.

Tevens dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekers tot de groep van terugkeerders behoren die na een vertrek zonder toestemming uit de colonia onder controle van MS 13 terugkeren na een verblijf in het buitenland voor ruim acht maanden

Daarbij dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met de politionele klacht die werd ingediend voor hun vertrek.

Dit brengt een verhoogd risico met zich mee in geval van terugkeer, nu klachtneerlegging bij de politie genadeloos wordt afgestraft door de bendeleden.

Met andere woorden dient belang te worden gehecht aan het feit dat verzoekers meermaals opnieuw een daad van verzet/ verraad stelden volgens de "codes" van de bende MS 13 door zich te onttrekken aan hun controle en klacht in te dienen bij de politie en vervolgens de kolonie te verlaten.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer, niet volstaat om een reel risico te lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 V.

Deze zienswijze is in het geval van verzoekers niet juist.

Verwerende partij refereert naar de "COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants" van 12 juli 2019.

Verwerende partij poneert op grond hiervan dat terugkeerders vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Om vervolgens te stellen dat het enige verschil is gelegen in de mogelijkheid van afpersing van terugkeerders door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf!

In deze COI wordt een onderscheid gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders.

Dit onderscheid dient in acht te worden genomen

De terugkeer naar El Salvador is immers een bijzonder complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn / haar vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij/ zij verbleven heeft.

In de bestreden beslissing ontbreekt echter elk grondig en objectief individueel onderzoek opzichtens verzoekers, hetgeen ontoelaatbaar is gelet op de onderzoeksbevoegdheid ten gronde van verwerende partij..

Meer bepaald gaat verwerende partij voorbij aan het onbetwist feit dat verzoekers reeds problemen kenden VOOR hun vertrek uit El Salvador, hetgeen een element van kapitaal belang uitmaakt.

Immers wordt niet betwist door verwerende partij – en staat dienvolgens afdoende vast – dat verzoekers meermaals benaderd zijn geweest door bendeleden zodat zij in geval van terugkeer een onmiskenbaar zeer ernstig en bijgevolg reël risico lopen op afpersing door beide bendes na een lange periode van afwezigheid!

Een erkenning van verzoekers als vluchteling is wel degelijk mogelijk op grond van de Conventie Van Geneve.

Spanje bevestigde eerder reeds dat de El Salvadoraanse overheid niet bij machte is om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door de bendes.

"(...) » [traduction]13. (COI FOCUS situation sécuritaire 6/35)

Vrije vertaling :

"Tot slot merkte de NGO Comisión Espanola de Ayuda al Refugiado (CEAR) in april 2019 op dat de Spaanse rechtbank Audiencia Nacional sinds 2017 bendeslachtoffers als vluchteling erkent: "door een situatie van algemeen geweld is de Salvadoraanse staat niet in staat om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes. ((COI FOCUS situation sécuritaire 6/35)

De bendes en autoriteiten viseren hierbij vooral burgers met een duidelijk profiel ("Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, p. 11-19) waaronder: burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten: informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen; familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes; burgers die bendes verlaten of verraden hebben; LGBTI-personen; burgers met bepaalde beroepen; (ex-)politieagenten en (ex-)militairen; burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten; inboorlingen, (...)

In die zin beschrijft het rapport "An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, opgesteld door het "Refugee Law Initiative" van de universiteit van Londen, het geweld door de bendes als "highly targeted and individualized".

Ook het UNHCR stelt "that most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" ("Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016, p. 44-45-https://www.ecoi.net/en/file/local/1259547/1930_1458131708_56e706e94.pdf)."

Wat betreft de weigering van de subsidiaire bescherming, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"Verwerende partij stelt dat verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming onder verwijzing naar de algemene situatie in EL SALVADOR

Onterecht meent verwerende partij partij dat de algemene situatie van bendegegeweld in El Salvador niet als een gewapend conflict kan worden gecatalogeerd.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het risico moet echt zijn. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: "De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" (HvJ 30 januari 2014 (GK/, "Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen", C-285/12, punt 29).

Het Hof vervolgt (in punt 30): "Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van

willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)".

Het Hof besluit: "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld".

Het bendegeweld in El Salvador beantwoordt aan voormelde definitie van een binnenlands gewapend conflict.

In de afgelopen zeventien jaar hebben linkse en rechtse regeringen elkaar afgewisseld en een repressief beleid gevoerd dat uiteindelijk niet erg effectief is in het licht van de ontwikkeling van het bendefenomeen. Ondanks een duidelijke gestage daling van het aantal moorden sinds 2015, zijn bronnen het erover eens dat El Salvador het gevaarlijkste land ter wereld is.

De veiligheidstroepen die zich bezighouden met de bestrijding, bestaan uit politieagenten, ondersteund door militairen. Geleidelijk aan zijn de buitengewone maatregelen sinds 2015 permanent geworden. Veiligheidstroepen worden ervan beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor buitengerechtelijke executies, willekeurige arrestaties, gedwongen ontheemding en marteling. De rechterlijke macht is ineffectief en corrupt.

De aanwezigheid van bendes is op bijna het hele nationale grondgebied voelbaar en verspreidt zich sinds 2015 naar het platteland in de gemeenten waar de aanwezigheid van de politie laag is.

De territoriale controle die door bendes wordt uitgeoefend, beperkt de vrijheid van verkeer. Landbouw, visteelt en handel worden getroffen door afpersing. De meeste scholen worden getroffen door de aanwezigheid van bendes. Alle grote politieke partijen van El Salvador betaalden op een bepaald moment tijdens de verkiezingen bendes en de huidige president Nayib Bukele maakte afspraken met de bendes toen hij burgemeester van San Salvador was om zijn projecten in gevaarlijke gebieden uit te voeren.

De bendes zijn sterk georganiseerd. Zij hebben de macht en de controle over de verschillende Colonias. De gemeente waarvan verzoekers afkomstig zijn, SOYAPANGO, is gelegen in het departement SAN SALVADOR waar de bendes zeer sterk vertegenwoordigd zijn, en dienvolgens een zeer grote greep hebben op het publieke leven

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, de richtlijnen van het UNHCR en de twee COI-Focussen die verwerende partij zelf aanhaalt (Salvador : retour au pays des ressortissants, 12 juli 2019, en Salvador: Situation sécuritaire, 15 juli 2019, verder COI Veiligheidssituatie genoemd) blijkt dat in El Salvador sprake is van "het bestaan van een héél groot risico op vervolging/of ernstige schade voor elke Salvadoraanse burger."

Deze bronnen spreken van "een heel hoog niveau van geweld omwille van een sluipende strijd tussen bendes (de mara's of pandilla's) en de veiligheidsdiensten (politie en leger)..". Met uitzondering van "de hogere sociale klasse, die het zich kan permitteren om in heel dure beveiligde wijken te wonen, wordt de hele bevolking - inbegrepen de middenklasse - blootgesteld aan het bende gerelateerd geweld in El Salvador". "De aanwezigheid van bendes over het heel grondgebied maakt van hen een de facto autoriteit in die zin dat zij een directe controle hebben over het dagelijks leven van de bevolking", dat "er jaarlijks tussen 250.000 en 300.000 personen dienen te verhuizen (tussen 4 en 5% van de bevolking, zie COI veiligheidssituatie, p. 25), een grote meerderheid omwille van bedreigingen van bendes en geweld" en dat "wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt het voorwerp [wordt] van een onderzoek van de heersende bende".

Uit voormelde bronnen blijkt dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde, dat "daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio's en gebieden en vooral bevolking, dat zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat "de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid, dat de bendes in Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid

anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren, dat het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflict-zones, dat het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)", dat de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd (stuk 5)", dat er zodoende er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd.

Op grond hiervan dient te worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) VW en van artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn".

De angst van verzoekers is CONCREET want op onbetwistbare feiten gestoeld ten tijde van hun vertrek uit El Salvador.

De tijdens het gehoor ingeroepen en omstandig gemotiveerde motieven, in hun onderlinge en onmiskenbare samenhang bekeken met de specifieke leefwereld van verzoekers en hun minderjarig zootje, en de situatie in El Salvador zoals hoger uiteengezet, zijn afdoende om het voorhanden zijn van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 §2 Vw te beoordelen.

Bijgevolg is het op grond van de feiten hierboven vermeld en het profiel van verzoekers voldoende komen vast te staan dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoekers vervolging dienen te vrezen wanneer zij naar hun land van herkomst zouden worden teruggezonden.

Het past derhalve dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat aan verzoekers vooralsnog de asielstatus, subsidiair de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op artikel 3 EVRM kunnen verzoekers in geen enkel geval worden teruggeleid naar hun land van herkomst."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden fotokopieën van foto's (stuk 3) en een persartikel (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van

artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is en het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat (B) zijn directe vluchtaanleiding niet geloofwaardig is nu (i) zijn verklaring dat in december 2017 de vluchtroute voor de bende werd afgesloten en het schoonheidssalon werd uitgebreid en zichtbaarder werd – de beweerde aanleiding voor het vragen van 100 dollar *renta* – een louter blote bewering blijft, (ii) het bedenkelijk is dat hij op 15 november 2018, de dag dat de *renta* maandelijks werd geïnd, het risico had genomen om 100 dollar te betalen in de plaats van de 250 dollar die een maand eerder was gevraagd, (iii) zijn reactie ten aanzien van de tijdelijke verhoging van de *renta* tegenstrijdig is, (iv) er tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen en de klacht die hij heeft ingediend bij de politie, en (v)

het vragen oproept dat hij in El Salvador niet had verteld aan zijn zussen waarom zij wilden vertrekken, omdat (C) de feiten dat zijn huis soms als vluchtroute werd gebruikt door bendeleden en dat zijn echtgenote en zijn zoon eens getuige waren geweest van een schietincident niet ernstig genoeg zijn om er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden, omdat (D) hetzelfde kan worden gezegd over zijn confrontatie met bendeleden van de MS-13 in oktober 2016, omdat (E) zijn vrees dat zijn zoon zou worden gerekruteerd door de bende MS-13 puur hypothetisch blijft, omdat (F) het feit dat zijn zoon naar de middelbare school moest gaan met privévervoer om te vermijden dat hij onderweg problemen zou krijgen met de bendes eveneens onvoldoende is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden, omdat (G) hij niet heeft aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, omdat (H) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (I) de door hem neergelegde documenten niets veranderen aan deze appreciatie. Al deze overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster en verzoeker zich voor hun verzoek om internationale bescherming baseren op dezelfde elementen en dat het verzoek van verzoeker werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren te vrezen voor vervolging door de bende *Mara Salvatrucha* (MS-13), die hen afperste en wraak zou willen nemen omdat zij niet meer betaalden en informatie over de bende zouden hebben doorgegeven aan de politie. Daarnaast vrezen zij dat de bende MS-13 hun oudste zoon zou willen rekruteren. Ten slotte verklaren verzoekende partijen nog dat zij bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vrezen door criminele bendes te worden gevisieerd omdat zij hun Colonia en land hebben verlaten.

Daargelaten de vraag of de redenen waarom verzoekende partijen bij terugkeer naar El Salvador vervolging vrezen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten niet *in concreto* aannemelijk maken, dan wel dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om aanleiding te kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of tot het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de door verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5+B, map met 'documenten') niet volstaan om de door hen aangevoerde vervolgingsproblemen aan te tonen. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

“Jullie paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, huwelijksakte, de schooldocumenten van jullie zonen, de diploma’s van uw echtgenote, het attest van uw werkgever R.R. Donnelley en jullie vliegtickets, bevatten enkel identiteitsgegevens en informatie over de studies van uw vrouw, zonen, over uw werk en jullie reisweg, elementen die hier niet ter discussie staan. De elektriciteitsfactuur van oktober – november 2018 legde u neer om uw adres voor vertrek aan te tonen (CGVS 18/22724, p.25), hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat de factuur niet op jullie naam staat maar op die van een zekere V. R. C. D. C. (...) (zie stuk 13). Hoe dan ook, het document is geen bewijs voor jullie vluchtmotieven. Wat betreft het krantenartikel over F. (...), een vriend van uw zoon die onderweg naar huis door de M-18 werd gedood omdat hij in Colonia Guayacan woonde waar een rivaliserende bende de controle heeft (CGVS 18/22724, p.16 en CGVS 18/22724B, p.8), dient er opgemerkt te worden dat – hoe betreurenswaardig ook – het incident geen verband houdt met jullie persoonlijke problemen met de MS-13. Hetzelfde kan worden gezegd over het krantenartikel over afpersing door de bendes en de eis om meer te betalen in december. U stelde zelf deze artikelen enkel neer te leggen omdat ze gaan over zaken die vergelijkbaar zijn met die van jullie (CGVS 18/22724, p.3). Het begeleidend schrijven van uw advocate bevat ten slotte een samenvatting van jullie relaas en informatie over de algemene situatie in El Salvador die niet van dien aard is om bovenstaande beoordeling te wijzigen.”

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Uit de in de loop van de administratieve procedure neergelegde foto’s van een paspop, haaraccessoires en kledij, van een wasbak, van een make-up tafel met spiegel, van ramen afgebakend met tralies en van een opening in een huis die zou zijn afgesloten, kan niet worden opgemaakt dat deze het huis van verzoekende partijen en het schoonheidssalon van verzoekster betreffen. Evenmin blijkt eruit dat verzoekende partijen in december 2017 werken uitvoerden waardoor de vluchtroute voor de bendeleden werd afgesloten en het schoonheidssalon werd uitgebreid en zichtbaarder werd, laat staan dat verzoekende partijen omwille hiervan werden afgeperst. Ook uit de bij het verzoekschrift gevoegde fotokopieën van foto’s (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) kan niet blijken dat hierop de woning van verzoekende partijen en het schoonheidssalon van verzoekster wordt afgebeeld, noch dat daarin in december 2017 verbouwingswerken werden uitgevoerd, laat staan dat deze foto’s de problemen van verzoekende partijen die daarvan het gevolg zouden zijn aantonen.

Wat de in de loop van de administratieve procedure neergelegde politieaangifte betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat deze louter de verklaringen van verzoekende partijen over de door hen aangevoerde feiten bevat, doch dat deze verklaringen op geen enkele wijze worden gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoekende partijen bij de politie een aangifte hebben gedaan van afpersing, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Bovendien wordt er in de bestreden beslissingen nog op goede gronden op gewezen dat bepaalde verklaringen van verzoeker tegenstrijdig zijn met deze klacht. Dit wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u dat u en uw familie klacht zijn gaan indienen op 26 november 2018, waar in de klacht zelf staat te lezen dat jullie zich op 22 november 2018 hebben aangemeld op het politiekantoor en dat het attest werd uitgeschreven op 26 november 2018. U hierop gewezen, stelde u dat het een fout moet zijn daar jullie de 26ste naar de politie zijn gegaan (CGV 18/22724, p.23). Het is evenwel bedenkelijk dat er zo een fout zou worden gemaakt. Bovendien wordt in het attest aangegeven dat 22 november 2018 een woensdag was, waar het in feite die dag een donderdag was. Verder staat er in de aangifte te lezen dat de bende had gezegd dat u moest betalen of binnen de vijf dagen uw woning moest verlaten, iets dat u, noch uw echtgenote, ooit hebben aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud. U hierop gewezen, repliceerde u dat dat daar inderdaad staat geschreven maar dat u dat helemaal niet had gezegd aan de politie. U meende dat de politie zei dat dat erin moest staan om jullie zaak geloofwaardiger te maken, daar het de normale gang van zaken is dat als mensen worden afgeperst, ze hun huis moeten verlaten of hun zaak moeten sluiten (CGVS 18/22724, p.24). Het is evenwel niet aannemelijk dat de politie op eigen initiatief leugens in uw verklaring zou zetten om uw zaak sterker te maken. Deze incoherenties en uw bedenkelijke uitleg daarover, ondermijnen verder de authenticiteit van het document en de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Door in hun verzoekschrift te stellen dat zij voor hun vertrek bij de politie klacht indienden bij wijze van voorzorgsmaatregel en te herhalen dat *“de politie bepaalde zaken (die an sich wel waarheidsgetrouw zijn) wenste te vermelden om de klacht kracht bij te zetten”*, slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Alleen al de omstandigheid dat de politie zelf zou suggereren om bepaalde elementen toe te voegen om de zaak geloofwaardiger te maken, maakt dat

aan het document geen enkele authenticiteit kan worden toegekend voor wat betreft de erin vermelde gegevens.

Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde persartikel (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4), dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen.

Gelet op het voorgaande, kunnen de door verzoekende partijen neergelegde documenten op zich niet volstaan om in deze stand van zaken de relevante elementen van hun relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, kan er op worden gewezen dat de aanleiding voor het vragen van 100 dollar *renta*, met name dat verzoekende partijen een vluchtroute van de bende hadden afgesloten door het uitvoeren van verbouwwerken aan hun huis en dat het schoonheidssalon van verzoekster werd uitgebreid en zichtbaarder werd, niet is aangetoond. Zo wordt er in de bestreden beslissingen vooreerst op goede gronden op gewezen dat het een louter vermoeden betreft dat de bende het verzoekende partijen kwalijk nam dat zij hun huis door verbouwwerken beter hadden afgeschermd waardoor het voor de bende niet langer als vluchtroute kon worden gebruikt. Verzoeker antwoordde immers negatief op de vraag of de bende hem of iemand van de familie ooit aangesproken had over de verbouwing van hun huis en de gevolgen daarvan voor de bende (adm. doss., stuk 4+B, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 18). Hierboven is ook reeds gebleken dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij verbouwwerken aan hun huis en aan het schoonheidssalon van verzoekster hebben uitgevoerd. De omstandigheid dat verzoekster geschoold is als schoonheidsspecialiste doet hieraan geen afbreuk.

Daarnaast wordt er in de bestreden beslissingen op goede gronden op het volgende gewezen:

“Verder meende u dat twee jongens op 12 oktober 2018 aan uw vrouw hadden gezegd dat jullie in november en december 2018 nog eens 150 dollar extra dienden te betalen, bovenop de 100 dollar die jullie al betaalden (CGVS 18/22724, p.12 en p.19). Het is evenwel bedenkelijk dat jullie op 15 november 2018, de dag dat de renta maandelijks werd geïnd, het risico hadden genomen om 100 dollar te betalen in de plaats van de 250 dollar die een maand eerder was gevraagd door de jongens (CGVS 18/22724, p.13 en p.20-21). Jullie hadden al in oktober 2018 besloten om El Salvador te verlaten (CGVS 18/22724, p.12-13). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u goed geld verdiende in El Salvador. U had een salaris van tussen de 1.500 en 2.000 dollar en u zou een ontslagpremie krijgen van 6.000 dollar (CGVS 18/22724, p.6 en p.11). Uw echtgenote verdiende ongeveer 150 à 200 dollar per maand met haar werk als schoonheidsspecialiste (CGVS 18/22724B, p.10). Jullie hadden dus wel degelijk 250 dollar kunnen betalen in november, wat u bovendien beaamde en ook blijkt uit het feit dat u op 24 november de overige 150 dollar heeft betaald (CGVS 18/22724, p.22 en p.26). Het is dan ook weinig aannemelijk dat jullie op 15 november 2018, een maand nadat jullie was gezegd geweest dat jullie 150 dollar extra moesten neertellen, nog het risico zouden nemen om de MS-13 niet te gehoorzamen met alle gevolgen van dien. U verklaarde bovendien zelf dat als het over zaken van de bendes gaat, je gewoon moet luisteren, dat als ze zeggen dat je moet betalen, je ook effectief moet betalen (CGVS, p.20). Dat u, met die kennis, dan toch anders zou hebben gehandeld, is weinig geloofwaardig.”

Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift laten gelden dat zij *“niet over het nodige geld thuis beschikten”*, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Gelet op het gegeven dat zij voldoende kapitaalkrachtig waren, dat zij wisten dat je naar de bendes diende te luisteren en dat zij wisten dat zij binnen korte tijd het land zouden verlaten, is het niet aannemelijk dat verzoekende partijen er niet voor gezorgd hebben dat zij het geld ook thuis hadden klaarliggen wanneer de bendeleden het zouden komen innen. Bovendien is deze verklaring (*post factum*) strijdig met hun verklaring dat zij slechts 100 dollar *renta* betaalden omdat zij dachten dat de jonge bendeleden die het geld kwamen vragen de verhoging van de *renta* voor zich wilden houden en niet aan hun leiders zouden geven. Wat deze laatste verklaring betreft, wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen overigens nog terecht op het volgende:

“Gevraagd waarom jullie op 15 november 2018 maar 100 dollar hadden betaald, repliceerde u dat de jongens die op 12 oktober 2018 naar het schoonheidssalon van uw echtgenote waren gekomen om de 150 dollar extra te eisen, erg jong waren en jullie dachten dat zijzelf misschien dat geld wilden en niet de

leiders (CGVS 18/22724, p.21). Ook uw echtgenote haalde aan dat jullie dachten dat de jongeren logen (CGVS 18/22724B, p.9-10). Nochtans had u verklaard dat zij aan uw vrouw hadden gezegd dat hun baas hen had gestuurd (CGVS 18/22724, p.19). Ter verduidelijking gevraagd of u en uw vrouw er in oktober 2018 aldus niet zeker van waren of die 150 dollar wel echt betaald zou moeten worden, repliceerde u dat jongeren in de Colonia mensen lastigvallen, chanteren en geld vragen omdat de leiders hen veel macht geven maar ook dingen doen waarvoor ze geen bevel hebben gekregen van de bendeleiders (CGVS 18/22724, p.21). Aldus gevraagd of jullie op 15 november maar 100 dollar hebben betaald met het idee dat het gewenste bedrag nog steeds 100 dollar was en geen 250 dollar, beaamde u dat (CGVS 18/22724, p.21). U erop gewezen dat u wel direct na de vraag om 150 dollar extra te betalen, had besloten om uw ontslag in te dienen en het land te verlaten, wat in strijd is met uw verklaring de verhoging niet echt serieus te nemen, kwam u niet verder dan te beamen dat u en uw echtgenote toen inderdaad al hadden gesproken over een vertrek uit El Salvador (CGVS 18/22724, p.21), wat geenszins een afdoende uitleg is voor voornoemde incoherentie. Uw tegenstrijdige reactie ten aanzien van de tijdelijke verhoging van de renta, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan.”

Verzoekende partijen menen dat de commissaris-generaal de zaken verkeerd voorstelt, nu zij bezoek kregen van de jongens op 12 oktober 2018, en verzoeker zich op 15 oktober 2018 bij zijn werkgever informeerde over zijn ontslagpremie en pas op 30 oktober 2018 daadwerkelijk zijn ontslag indiende. Er wordt evenwel niet ingezien op welke wijze de commissaris-generaal de zaken verkeerd heeft voorgesteld. Hierboven wordt aangegeven dat verzoekende partijen verklaarden dat twee jongens op 12 oktober 2018 naar het schoonheidssalon van verzoekster waren gekomen om de 150 dollar extra te eisen. Dit stemt overeen met wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen. Voorts wordt nergens in de bestreden beslissingen gesteld dat verzoeker zich niet op 15 oktober 2018 bij zijn werkgever informeerde over zijn ontslagpremie en pas op 30 oktober 2018 daadwerkelijk zijn ontslag indiende. Ook de Raad acht het tegenstrijdig dat verzoekende partijen enerzijds meenden dat zij de gevraagde verhoging niet hoefden te betalen omdat het gevraagd werd door twee jonge bendeleden waarvan ze vermoedden dat die buiten de opdracht van hun leiders handelden, doch anderzijds wel korte tijd nadat de jonge bendeleden de verhoging van de *renta* hadden gevraagd besloten om ontslag te nemen en het land te verlaten.

Ten slotte merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen nog terecht op dat het vragen oproept dat verzoeker in El Salvador niet had verteld aan zijn zussen waarom zij wilden vertrekken. De bestreden beslissingen bevatten hierover de volgende overwegingen:

“Gevraagd waarom u er toen niets over had gezegd, gaf u als uitleg dat de periode tussen uw problemen en jullie vertrek zeer kort was, zijnde oktober en november, en dat jullie hen en jullie moeder niet ongerust wilde maken (CGVS 18/22724, p.25). U stelde dat jullie pas alles hebben verteld toen jullie hier in België waren (CGVS 18/22724, p.25). Het is evenwel bedenkelijk dat u deze – naar eigen zeggen – zeer ernstige problemen met de MS-13, niet zou hebben willen/kunnen delen met uw familie die in dezelfde wijk als jullie woonden.”

Waar verzoekende partijen laten gelden dat “(d)e moeder” met gezondheidsproblemen kampt en dat zij haar niet nodeloos nog meer wilden verontrusten, beperken zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet verklaart waarom zij de zussen van verzoeker niet hebben ingelicht toen zij nog in El Salvador waren, maar wel pas wanneer zij in België waren. Hun verklaring dat afpersing door een bende “een zeer delicaat thema (is), dat niet zonder meer met familie en derden gedeeld wordt nu zij dan op hun beurt riskeren betrokken te raken indien er ooit informatie zou lekken”, strookt dan weer niet met hun verklaring dat zij in België wel hun familie hebben ingelicht.

Gelet op de bovenstaande redenen maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij El Salvador verlaten hebben omwille van problemen van afpersing door de bende MS-13. Door in het verzoekschrift nog louter te verwijzen naar het profiel van verzoeker als verkoper en het profiel van verzoekster als handelaar en hun relaas te herhalen, werpen verzoekende partijen hierop geen ander licht.

Wat betreft de verklaring van verzoekende partijen dat hun huis soms als vluchtroute werd gebruikt door bendeleden, met name dat deze over het dak liepen en een keer hun huis binnenkwamen om de politie te ontvluchten, evenals de verklaring van verzoekster dat zij en haar jongste zoon eens getuige waren geweest van een schietincident, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen, nog los van de vaststelling dat verzoekende partijen hiervoor geen (afdoende) bewijs aanbrengen, terecht op dat deze feiten niet ernstig genoeg zijn om er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden. Dit wordt door verzoekende partijen in het verzoekschrift

niet betwist. Hetzelfde kan worden gesteld over verzoekers confrontatie met bendeleden van de MS-13 in oktober 2016. Het betreft immers een eenmalig incident waarbij de bendeleden verzoeker na identificatie van zijn persoon en woonplaats weer lieten gaan (adm. doss., stuk 4+B, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6-7). Uit niets blijkt dat verzoeker later nog gevolgen heeft ondervonden ten gevolge van deze confrontatie jaren geleden. Bovendien stelde verzoeker dat zijn werkgever naar aanleiding van dit ongelukkig treffen, veiligheidsmaatregelen had genomen voor hem en de andere werknemers van het bedrijf en dat hij twee maanden later werd tewerkgesteld in een landelijke en veiligere zone in El Salvador (*ibid.*, p. 7).

Wat betreft de vrees van verzoekende partijen dat hun zoon – al dan niet via zijn voetbalploeg – zou worden gerekruteerd door de bende MS-13, wordt er in de bestreden beslissingen terecht op gewezen dat deze vrees puur hypothetisch is. Dit wordt als volgt toegelicht:

“U stelde dat bendeleden toenadering zochten tot de jonge voetballers en dat een bendelid eens aan A. (...) had gevraagd of hij mee wilde voetballen in hun ploeg, wat hij niet heeft gedaan (CGVS 18/22724, p.13). U zorgde er dan voor dat u uw zoon in het oog kon houden door zijn voetbalploeg mee te trainen (CGVS 18/22724, p.14). Gevraagd of hij, nadat hij terug mocht voetballen van u en uw vrouw, nog problemen heeft gehad in de ploeg, antwoordde u negatief (CGVS 18/22724, p.15). Gevraagd of A. (...) interesse toonde in de bendes, antwoordden u en uw vrouw eveneens negatief (CGVS 18/22724, p.15 en CGVS 18/22724B, p.12). Gevraagd of uw zoon nog andere problemen heeft gekend in El Salvador, behalve de eenmalige opmerking van een bendelid over zijn kapsel in juni 2018 (CGVS 18/22724, p.12-14 en CGVS 18/22724B, p.8 en p.11-12), antwoordde u opnieuw van niet (CGVS 18/22724, p.15). Uit niets blijkt dan ook dat A. (...) effectief zou worden gevisieerd door de MS-13 voor rekrutering.”

Waar verzoekende partijen thans in het verzoekschrift stellen dat hun zoon op de middelbare school problemen ondervond toen hij ervan beschuldigd werd lid te zijn van een bende en dat de commissaris-generaal hier niet dieper op ingaat, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekende partijen van deze problemen geen gewag hebben gemaakt tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). De vaststelling dat verzoekende partijen op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot hun relaas volledig onvermeld lieten, ondergraaft de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan. Voorts laten verzoekende partijen na in hun verzoekschrift *in concreto* toe te lichten in welke zin uit het gegeven dat hun zoon op school gelinkt werd aan een bende een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Zo verzoekende partijen hekelen dat hen hierover geen bijkomende vragen werden gesteld, dient erop te worden gewezen dat zij zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij al dan niet afleggen en dat het niet aan de *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) is om het gehoor te sturen.

Waar verzoekende partijen thans in het verzoekschrift stellen dat hun zoon op een bepaalde dag thuis kwam met een bloedneus ten gevolge van een vechtpartij waarbij bendeleden betrokken waren en dat hij hen dat pas recent vertelde, beperken zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Door er in het verzoekschrift nogmaals op te wijzen dat verzoeker zijn werkgever om andere werktijden verzocht om zelf training te kunnen geven aan zijn zoon en deze zo in de mate van het mogelijke te kunnen *“bufferen”* tegen de bendeleden die er rondhingen, beperken verzoekende partijen zich tot een herhaling van wat zij eerder tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS reeds verklaard hebben. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (*cf.* RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Aldus blijven zij hiertoe evenwel in gebreke.

Wat betreft de verklaring van verzoekende partijen dat hun oudste zoon naar de middelbare school moest gaan met privévervoer om te vermijden dat hij onderweg problemen zou krijgen met de bendes daar hij in een andere zone gepercipieerd kon worden als behorende tot een vijandige bende, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op dat het feit dat verzoekende partijen een dergelijke maatregel moesten nemen, eveneens onvoldoende is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden. Door in hun verzoekschrift louter te herhalen dat het vervoer naar school per taxi gebeurde omwille van het alomtegenwoordig bendegeweld en het risico dat hij omwille van de locatie in een andere Colonia kon beschouwd worden als aanhanger van een rivaliserende bende, werpen verzoekende partijen hierop geen ander licht.

Waar verzoekende partijen nog laten gelden dat de commissaris-generaal hun problemen onterecht analyseert als individuele incidenten, doch nalaat de onderlinge samenhang ervan en de gevolgen ervan in acht te nemen, wijst de Raad erop dat zij zelf nalaten *in concreto* toe te lichten wat de onderlinge samenhang van hun problemen is en wat de gevolgen ervan zijn.

Wat betreft de vrees van verzoekende partijen om bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst door criminele bendes te worden gevisieerd omdat zij hun Colonia en El Salvador hebben verlaten, wordt in de bestreden beslissingen op het volgende gewezen:

“Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebben jullie in concreto aannemelijk gemaakt dat er in jullie hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van jullie verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Jullie verwezen enkel naar een hypothetische angst dat jullie bij een terugkeer zal worden verweten dat jullie de Colonia hebben verlaten en informatie over de bendes hebben doorgegeven (CGVS 18/22724, p.25-26 en CGVS 18/22724B, p.12). Gevraagd of de bende na jullie vertrek nog iets van zich heeft laten horen via uw familie of de burens, antwoordde u negatief om hieraan toe te voegen dat de man van uw schoonmoeder u heeft gezegd dat er een zekere Don Alfredo die aan de MS-13 is verbonden, heeft aangegeven dat hij jullie huis wilde huren (CGVS 18/22724, p.23). Gevraagd wat de link is met uw problemen, repliceerde u dat jullie stiekem waren vertrokken, dat niemand ervan wist en dat het aldus vreemd is dat die persoon een week later zei dat hij jullie huis wilde huren (CGVS 18/22724, p.24). Ter

verduidelijking gevraagd wat u daarmee wil zeggen, repliceerde u dat ze misschien wilden dat jullie zouden vertrekken of het schoonheidssalon zouden sluiten (CGVS 18/22724, p.24). Uw verklaringen bleven evenwel te vaag om enig verband met uw genoemde problemen aannemelijk te maken. Bovendien stelde u zelf dat eerst uw schoonmoeder in jullie huis is ingetrokken en daarna iemand anders (CGVS 18/22724, p.24). Jullie hebben voornoemde vrees aldus niet geconcretiseerd.”

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift wijzen op het onderscheid tussen “*terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders*” en hekelen dat de commissaris-generaal eraan voorbijgaat dat zij reeds problemen kenden vóór hun vertrek uit El Salvador, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande is gebleken dat de problemen die verzoekende partijen beweren gekend te hebben in hun land van herkomst ongelooftwaardig, dan wel onvoldoende ernstig zijn. Waar verzoekende partijen laten gelden dat zij bij terugkeer een verhoogd risico lopen nu zij voor hun vertrek een politionele klacht hebben ingediend en “*klachtneerlegging bij de politie genadeloos wordt afgestraft door de bendeleden*”, kan worden verwezen naar wat hierboven reeds werd gesteld over de authenticiteit van de door verzoekende partijen neergelegde politieaangifte.

De Raad stelt vast dat op basis van de informatie die thans voorligt (en meer bepaald de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd) niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door zijn terugkeer dient te vrezen voor vervolging of een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoekende partijen in hun verzoekschrift ook aanhalen, blijkt de terugkeer naar El Salvador immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes in het bijzonder actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de verzoeker bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor zijn vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook imperatief.

Te dezen laten verzoekende partijen, onder verwijzing naar hun persoonlijke omstandigheden, evenwel na om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Een loutere bewering (zie *infra*) van afpersing en van een risico op rekrutering van hun zoon door bendes of een loutere verwijzing naar het bendegeweld in El Salvador in het algemeen is hiertoe onvoldoende.

Voor zover verzoekende partijen nog betogen dat “*de El Salvadoraanse overheid niet bij machte is om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door de bendes*”, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden problemen met de bende MS-13, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde problemen, dan wel dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om aanleiding te kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of tot het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in El Salvador wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende uiteengezet:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Door er in hun verzoekschrift op te wijzen dat in de afgelopen zeventien jaar linkse en rechtse regeringen elkaar hebben afgewisseld en een repressief beleid hebben gevoerd dat uiteindelijk niet erg effectief is in het licht van de ontwikkeling van het bendefenomeen, dat El Salvador het gevaarlijkste land ter wereld is, dat veiligheidstroepen ervan beschuldigd worden verantwoordelijk te zijn voor buitengerechtigde executies, willekeurige arrestaties, gedwongen ontheemding en marteling, dat de rechterlijke macht ineffectief en corrupt is, dat de aanwezigheid van bendes op bijna het hele nationale grondgebied voelbaar is, dat de territoriale controle die door bendes wordt uitgeoefend de vrijheid van verkeer beperkt, dat alle grote politieke partijen van El Salvador op een bepaald moment tijdens de verkiezingen bendes betaalden en de huidige president Nayib Bukele afspraken maakte met de bendes toen hij burgemeester van San Salvador was om zijn projecten in gevaarlijke gebieden uit te voeren, dat de bendes sterk georganiseerd zijn en de macht en de controle over de verschillende *Colonias* hebben, en dat de gemeente waarvan zij afkomstig zijn gelegen is in het departement San Salvador, waar de bendes zeer sterk vertegenwoordigd zijn en bijgevolg een zeer grote greep hebben op het publieke leven, tonen verzoekende partijen niet aan dat er in hun land van herkomst sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanvoeren dat “de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde”, dat “daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio's en gebieden en vooral bevolking”, dat “zij ook de directe strijd zijn

aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat *“de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid*”, dat *“de bendes in Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren*”, dat *“het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflict-zones*”, dat *“het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)*”, dat *“de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd (stuk 5)*”, en dat er zodoende *“ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd*”, kan de Raad aannemen dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder ernstig is, zoals ook blijkt uit de geconsulteerde bronnen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd. Uit deze informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel, waaronder burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen, familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes, burgers die bendes verlaten of verraden hebben, LGBTI-personen, burgers met bepaalde beroepen, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten, en inboorlingen.

De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Er kan bijgevolg uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat thans in El Salvador een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN